



Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 29ης Μαρτίου 2012*

«Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας — Δικαίωμα διαμονής — Μέλη της οικογένειας πολιτογραφημένου Τούρκου εργαζομένου — Διατήρηση της τουρκικής ιθαγένειας — Ημερομηνία πολιτογραφήσεως»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-7/10 και C-9/10,

με αντικείμενο αιτήσεις εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, υποβληθείσες από το Raad van State (Κάτω Χώρες) με αποφάσεις της 31ης Δεκεμβρίου 2009, οι οποίες περιήλθαν στο Δικαστήριο στις 8 Ιανουαρίου 2010, στο πλαίσιο των δικών

Staatssecretaris van Justitie

κατά

Tayfun Kahveci (C-7/10),

Osman Inan (C-9/10),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, M. Safjan, M. Pešič, E. Levits (εισηγητή) και M. Berger, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης^ς Φεβρουαρίου 2011,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- ο T. Kahveci, εκπροσωπούμενος από τους A. Durmus και E. Köse, advocaten,
- ο O. Inan, εκπροσωπούμενος από τον H. Drenth, advocaat,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη C. Wissels και τον J. Langer,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Szipunar και M. Arciszewski και την A. Milkowska,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. van Beek και G. Rozet,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 20ής Οκτωβρίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Οι αιτήσεις εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορούν την ερμηνεία του άρθρου 7 της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της συνδέσεως (στο εξής: απόφαση 1/80). Το Συμβούλιο Συνδέσεως συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπεγράφη στις 12 Σεπτεμβρίου 1963 στην Άγκυρα, αφενός, από τη Δημοκρατία της Τουρκίας και, αφετέρου, από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα και συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της τελευταίας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας).
- 2 Οι αιτήσεις αυτές υποβλήθηκαν στο πλαίσιο δύο διαφορών όπου ο Staatssecretaris van Justitie (Υφυπουργός Δικαιοσύνης, στο εξής: Staatssecretaris) αντιδικεί, αφενός, με τον T. Kahveci, και, αφετέρου, με τον O. Inan σχετικά με το αν μέλος της οικογένειας εργαζομένου ο οποίος έχει όχι μόνο την τουρκική ιθαγένεια, αλλά και αυτήν του κράτους μέλους υποδοχής δύναται να επικαλεστεί το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80.

Το νομικό πλαίσιο

Η απόφαση 1/80

- 3 Το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 έχει ως εξής:

«Τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους, στα οποία έχει επιτραπεί να ζήσουν μαζί του:

— εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί τρία τουλάχιστον έτη και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούνται να αποδεχθούν οποιαδήποτε προσφορά εργασίας·

— εφόσον διαμένουν νομίμως στο κράτος αυτό επί πέντε τουλάχιστον έτη, έχουν ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα.

[...]

- 4 Κατά το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80:

«Οι διατάξεις του παρόντος τμήματος εφαρμόζονται υπό την επιφύλαξη των περιορισμών που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας.»

Η εθνική ρύθμιση

- 5 Το άρθρο 18, παράγραφος 1, αρχή και στοιχείο e, του νόμου του 2000 περί αλλοδαπών (Vreemdelingenwet 2000, Stb. 2000, αριθ. 495, στο εξής: Vw 2000) ορίζει ότι αίτηση παρατάσεως άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου δύναται να απορριφθεί όταν ο αλλοδαπός συνιστά απειλή για τη δημόσια τάξη ή την εθνική ασφάλεια. Βάσει του άρθρου 19 του νόμου αυτού, μια τέτοια άδεια δύναται να ανακληθεί για τους ίδιους λόγους.
- 6 Σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφος 1, αρχή και στοιχείο b, του Vw 2000, ο Staatssecretaris δύναται να κηρύξει ανεπιθύμητο τον αλλοδαπό που καταδικάστηκε με αμετάκλητη δικαστική απόφαση για αξιόποινη πράξη επισύρουσα στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον τριών ετών. Βάσει της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, ο αλλοδαπός που κηρύχθηκε ανεπιθύμητος δεν δύναται να διαμείνει νόμιμα στις Κάτω Χώρες.
- 7 Το άρθρο 3.86, παράγραφος 1, αρχή και στοιχείο d, του διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών (Vreemdelingenbesluit 2000, Stb. 2000, αριθ. 497) καθιστά δυνατό να απορριφθεί αίτηση παρατάσεως άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου σε περίπτωση απειλής για τη δημόσια τάξη βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 1, αρχή και στοιχείο e, του Vw 2000 όταν, μεταξύ άλλων, ο αλλοδαπός, για αξιόποινη πράξη επισύρουσα στερητική της ελευθερίας ποινή τουλάχιστον τριών ετών, καταδικάστηκε με αμετάκλητη δικαστική απόφαση σε στερητική της ελευθερίας ποινή και όταν το άνευ όρων εκτελεστέο μέρος της ποινής αυτής είναι ίσο ή ανώτερο του ορίου του άρθρου 3.86, παράγραφος 2, του εν λόγω διατάγματος, το οποίο θεσπίζει κλίμακα αποτελούσα συνάρτηση της διάρκειας της διαμονής του ενδιαφερομένου στις Κάτω Χώρες.

Οι διαφορές των κύριων δικών και τα προδικαστικά ερωτήματα

Υπόθεση C-7/10

- 8 Ο T. Kahveci είναι τουρκικής ιθαγένειας. Η σύζυγός του, επίσης υπήκοος Τουρκίας, γεννήθηκε στις Κάτω Χώρες από Τούρκο εργαζόμενο και είναι ενταγμένη στη νόμιμη αγορά εργασίας στις Κάτω Χώρες. Τον Ιούνιο του 1999, πριν ο σύζυγός της αφιχθεί νομίμως στις Κάτω Χώρες εντός του ίδιου έτους, έλαβε την ολλανδική ιθαγένεια ενώ διατήρησε την τουρκική ιθαγένεια.
- 9 Η άδεια διαμονής που είχε χορηγηθεί στον T. Kahveci συνοδευόταν με έναν περιορισμό, δηλαδή τον περιορισμό «διαμονή με τη σύζυγο R. Kahveci». Η άδεια αυτή παρατάθηκε κατ' επανάληψη, και την τελευταία φορά μέχρι τις 12 Μαρτίου 2009. Μέχρι τη φυλάκισή του, ο T. Kahveci κατοικούσε με τη σύζυγό του.
- 10 Στις 23 Ιανουαρίου 2007, ο T. Kahveci καταδικάστηκε αμετακλήτως σε άνευ όρων στερητική της ελευθερίας ποινή έξι ετών και εννέα μηνών.
- 11 Με απόφαση της 20ής Μαρτίου 2007, ο Staatssecretaris κήρυξε τον T. Kahveci ανεπιθύμητο λόγω της καταδίκης του και ανεκάλεσε την άδειά του διαμονής.
- 12 Η διοικητική ένσταση που ο T. Kahveci υπέβαλε κατά της εν λόγω αποφάσεως απορρίφθηκε με το αιτιολογικό ότι αυτός δεν δύναται να επικαλεστεί το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80, δεδομένου ότι η σύζυγός του έχει την ολλανδική ιθαγένεια. Κατά συνέπεια, δεν δύναται να θεωρηθεί μέλος της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας, ακόμη και αν ο τελευταίος έχει διατηρήσει την τουρκική ιθαγένεια επιπλέον της ολλανδικής ιθαγένειας.

- 13 Δεδομένου ότι ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων του rechtbank 's-Gravenhage κήρυξε βάσιμη την αίτηση που ο T. Kahveci είχε υποβάλει κατά της απορρίψεως της εν λόγω διοικητικής ενστάσεως, ο Staatssecretaris κατέθεσε αίτηση αναίρέσεως ενώπιον του Raad van State.
- 14 Υποστηρίζει ότι ο T. Kahveci δεν εμπίπτει πλέον στο πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως 1/80 και ότι πλέον δεν υπάρχει καμία χρησιμότητα για τη σύζυγό του να επωφεληθεί της βελτιώσεως των όρων στον κοινωνικό τομέα την οποία επέφερε η εν λόγω απόφαση.

Υπόθεση C-9/10

- 15 Ο Ο. İnan είναι τουρκικής ιθαγένειας. Ο πατέρας του, H. İnan, επίσης Τούρκος υπήκοος και του οποίου η ένταξη στη νόμιμη αγορά εργασίας στις Κάτω Χώρες δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση, έχει από το 1993 την ολλανδική ιθαγένεια επιπλέον της τουρκικής ιθαγένειας.
- 16 Ο Ο. İnan αφίχθη νομίμως στις Κάτω Χώρες το 1999. Η άδεια διαμονής που του είχε χορηγηθεί συνοδευόταν από έναν περιορισμό, δηλαδή τον περιορισμό «οικογενειακή επανένωση με τον γονέα H. İnan». Η άδεια αυτή παρατάθηκε κατ' επανάληψη, και την τελευταία φορά μέχρι τις 10 Ιουνίου 2005. Μέχρι τη φυλάκισή του, ο Ο. İnan κατοικούσε με τον πατέρα του.
- 17 Στις 22 Μαΐου 2007, ο Ο. İnan καταδικάστηκε αμετακλήτως σε άνευ όρων στερητική της ελευθερίας ποινή επτά ετών.
- 18 Με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2007, ο Staatssecretaris κήρυξε τον Ο. İnan ανεπιθύμητο λόγω της καταδίκης του και απέρριψε την αίτησή του παρατάσεως της άδειάς του διαμονής.
- 19 Στη συνέχεια, η δικαστική διαδικασία στην υπόθεση αυτή διεξήχθη κατά τρόπο ανάλογο με εκείνη που κινήθηκε από τον T. Kahveci, η οποία περιγράφεται στις σκέψεις 12 έως 14 της παρούσας αποφάσεως.
- 20 Υπό τις συνθήκες αυτές, εκτιμώντας ότι η λύση των διαφορών στις δύο υποθέσεις των οποίων έχει επιληφθεί εξαρτάται από την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Raad van State αποφάσισε να αναστείλει τις διαδικασίες και να θέσει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία είναι πανομοιότυπα σε κάθε μία από τις εν λόγω υποθέσεις:
- «1) Πρέπει το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου που είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους δεν δύνανται να επικαλεστούν τη διάταξη αυτή από τότε που ο εργαζόμενος αυτός, διατηρώντας την τουρκική ιθαγένεια, απέκτησε την ιθαγένεια του κράτους μέλους υποδοχής;
- 2) Έχει για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα σημασία σε ποιο χρονικό σημείο ο περί ου πρόκειται Τούρκος εργαζόμενος απέκτησε την ιθαγένεια του κράτους μέλους υποδοχής;»
- 21 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 9ης Φεβρουαρίου 2010, οι υποθέσεις C-7/10 και C-9/10 ενώθηκαν για τη διευκόλυνση της έγγραφης και προφορικής διαδικασίας και για την έκδοση κοινής αποφάσεως.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 22 Με τα δύο ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί στην ουσία να διευκρινιστεί αν το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 έχει την έννοια ότι τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους

εξακολουθούν να έχουν τη δυνατότητα επικλήσεως της διατάξεως αυτής όταν ο εργαζόμενος αυτός έχει αποκτήσει την ιθαγένεια του κράτους μέλους υποδοχής ενώ έχει διατηρήσει την τουρκική ιθαγένεια.

- 23 Πρέπει να επισημανθεί κατ' αρχάς ότι το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της δικαίου της Ένωσης (βλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89, *Sevince*, Συλλογή 1990, σ. I-3461, σκέψεις 8 και 9). Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη δεσμεύονται από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη διάταξη αυτή ακριβώς όπως έχουν καθήκον να τηρούν τα δικαιώματα που έχει θεσπίσει η νομοθεσία της Ένωσης.
- 24 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 έχει άμεσο αποτέλεσμα, οπότε οι Τούρκοι υπήκοοι επί των οποίων έχει εφαρμογή η διάταξη αυτή έχουν δικαίωμα να την επικαλούνται ευθέως ενώπιον των δικαστηρίων των κρατών μελών για να αποτρέπουν την εφαρμογή των αντίθετων προς το άρθρο αυτό κανόνων του εσωτερικού δικαίου (βλ. στο ίδιο πνεύμα, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 17ης Απριλίου 1997, C-351/95, *Kadiman*, Συλλογή 1997, σ. I-2133, σκέψη 28· της 22ας Δεκεμβρίου 2010, C-303/08, *Bozkurt*, Συλλογή 2010, σ. I-13445, σκέψη 31, και της 16ης Ιουνίου 2011, C-484/07, *Pehlivan*, Συλλογή 2011, σ. I-5203, σκέψη 39).
- 25 Κατόπιν της διευκρινίσεως αυτής, για να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα που τέθηκαν, η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί με γνώμονα το γράμμα της, τον σκοπό που επιδιώκει και το σύστημα που καθιερώνει (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 23ης Μαρτίου 2006, C-465/04, *Honynvem Informazioni Commerciali*, Συλλογή 2006, σ. I-2879, σκέψη 17).
- 26 Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του εν λόγω άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, η κτήση των δικαιωμάτων που προβλέπονται από τη διάταξη αυτή εξαρτάται από δύο σωρευτικές προϋποθέσεις, δηλαδή από το ότι, αφενός, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να είναι μέλος της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ήδη ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής και, αφετέρου, πρέπει να του έχει επιτραπεί από τις αρμόδιες αρχές του κράτους αυτού να έλθει εκεί για να ζήσει μαζί με τον εν λόγω εργαζόμενο (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Bozkurt*, σκέψη 26).
- 27 Όταν πληρούνται οι εν λόγω προϋποθέσεις, απομένει να εξακριβωθεί, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80, αν ο περί ου πρόκειται Τούρκος υπήκοος διαμένει νομίμως επί ορισμένο χρονικό διάστημα στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής μαζί με τον εργαζόμενο από τον οποίο αντλεί τα δικαιώματά του (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, C-373/03, *Aydinli*, Συλλογή 2005, σ. I-6181, σκέψη 29).
- 28 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι μέλος της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου έχοντας μόνο την τουρκική ιθαγένεια, το οποίο πληροί τις προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 26 και 27 της παρούσας αποφάσεως, κατ' ανάγκην έχει εντός του εν λόγω κράτους δικαίωμα διαμονής ευθέως στηριζόμενο στο άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 (προαναφερθείσα απόφαση *Pehlivan*, σκέψη 43).
- 29 Όσον αφορά τις υποθέσεις των κύριων δικών, δεν αμφισβητείται, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 8 έως 10 και 15 έως 17 της παρούσας αποφάσεως, ότι οι προϋποθέσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 26 και 27 της τελευταίας πληρούνται από τους T. Kahveci και O. Inan.
- 30 Κατά συνέπεια, απομένει να καθοριστεί, με γνώμονα τον σκοπό του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 και του συστήματος που αυτή εισήγαγε, αν το γεγονός ότι ο Τούρκος εργαζόμενος, που ήδη ήταν ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής, απέκτησε, επιπλέον της τουρκικής ιθαγένειας, την ιθαγένεια του κράτους μέλους υποδοχής συνεπάγεται για τα μέλη της οικογένειάς του ότι πλέον δεν έχουν δικαίωμα να επικαλεστούν τη διάταξη αυτή.

- 31 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι το σύστημα σταδιακής κτήσεως δικαιωμάτων που προβλέπεται από το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 έχει διττό σκοπό.
- 32 Κατ' αρχάς, πριν από τη λήξη της αρχικής περιόδου τριών ετών, η εν λόγω διάταξη σκοπό έχει να επιτρέψει την παρουσία των μελών της οικογένειας του διακινουμένου εργαζομένου κοντά στον τελευταίο, προκειμένου έτσι, μέσω της οικογενειακής επανενώσεως, να ευνοηθούν η απασχόληση και η διαμονή του Τούρκου εργαζομένου που ήδη είναι νόμιμα ενταγμένος στο κράτος μέλος υποδοχής (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 2000, C-65/98, Eγύρ, Συλλογή 2000, σ. I-4747, σκέψη 26, και της 11ης Νοεμβρίου 2004, C-467/02, Cetinkaya, Συλλογή 2004, σ. I-10895, σκέψη 25, και προαναφερθείσα απόφαση Bozkurt, σκέψη 33).
- 33 Στη συνέχεια, η ίδια διάταξη αποσκοπεί στην ενίσχυση της μόνιμης εντάξεως, στο κράτος μέλος υποδοχής, της οικογένειας του Τούρκου διακινουμένου εργαζομένου, παρέχοντας στο περί ου πρόκειται μέλος της οικογένειας, μετά τρία έτη νόμιμης διαμονής, τη δυνατότητα να αποκτήσει το ίδιο πρόσβαση στην αγορά εργασίας. Ο κύριος σκοπός που επιδιώκεται κατ' αυτόν τον τρόπο είναι να εδραιωθεί η θέση του εν λόγω μέλους της οικογένειας, το οποίο, στο στάδιο αυτό, ήδη είναι νόμιμα ενταγμένο στο κράτος μέλος υποδοχής, παρεχομένων σε αυτό των μέσων να κερδίσει τα προς το ζην στο εν λόγω κράτος και, επομένως, να δημιουργήσει μια κατάσταση αυτοτελή σε σχέση με αυτήν του διακινουμένου εργαζομένου (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις Eγύρ, σκέψη 26, Cetinkaya, σκέψη 25, και Aydinli, σκέψη 23· απόφαση της 18ης Ιουλίου 2007, C-325/05, Derin, Συλλογή 2007, σ. I-6495, σκέψεις 50 και 71, και προαναφερθείσα απόφαση Bozkurt, σκέψη 34).
- 34 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του γενικού σκοπού της αποφάσεως 1/80, ο οποίος, σε αντίθεση με μια Συμφωνία συνεργασίας όπως εκείνη που συνήφθη μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου, η οποία υπεγράφη στο Ραμπάτ στις 27 Απριλίου 1976 και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2211/78 του Συμβουλίου, της 26ης Σεπτεμβρίου 1978 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/010, σ. 130), συνίσταται στη βελτίωση, στον κοινωνικό τομέα, του καθεστώτος του οποίου απολαύουν οι Τούρκοι εργαζόμενοι και τα μέλη της οικογένειάς τους εν όψει της σταδιακής πραγματώσεως της ελεύθερης κυκλοφορίας (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1999, C-179/98, Mesbah, Συλλογή 1999, σ. I-7955, σκέψη 36, και της 16ης^s Μαρτίου 2000, C-329/97, Ergat, Συλλογή 2000, σ. I-1487, σκέψη 43), το σύστημα που τίθεται σε εφαρμογή ειδικά από το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της ίδιας αποφάσεως αποβλέπει στη δημιουργία ευνοϊκών προϋποθέσεων για την οικογενειακή επανένωση στο κράτος μέλος υποδοχής (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Pehlivan, σκέψη 45).
- 35 Πάντως, ο εν λόγω σκοπός της αποφάσεως 1/80 θα υπονομευόταν αν η απόκτηση της ιθαγένειας του κράτους μέλους υποδοχής υποχρέωνε έναν εργαζόμενο που έχει διατηρήσει την τουρκική ιθαγένεια να παραιτηθεί από το ευεργέτημα των ευνοϊκών προϋποθέσεων της οικογενειακής επανενώσεως στο εν λόγω κράτος μέλος υποδοχής.
- 36 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι Τούρκοι υπήκοοι που πληρούν τις προϋποθέσεις μιας από τις διατάξεις της αποφάσεως 1/80 απολαύουν, ως εκ τούτου, των δικαιωμάτων που αυτή τους παρέχει (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, C-337/07, Altun, Συλλογή 2008, σ. I-10323, σκέψεις 28 και 29, και προαναφερθείσα απόφαση Bozkurt, σκέψη 39) και ότι δεν επιτρέπεται σε κράτος μέλος να θεσπίσει ρύθμιση διαφορετικής φύσεως από εκείνη που απορρέει από την απόφαση 1/80 ή να επιβάλει προϋποθέσεις άλλες από εκείνες που προβλέπει η τελευταία (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Pehlivan, σκέψη 56).
- 37 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τόσο από την υπεροχή του δικαίου της Ένωσης όσο και από το άμεσο αποτέλεσμα διατάξεως όπως το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 προκύπτει ότι τα κράτη μέλη δεν δύνανται να τροποποιήσουν μονομερώς το περιεχόμενο του συστήματος σταδιακής εντάξεως των Τούρκων υπηκόων στο κράτος μέλος υποδοχής και ότι, επομένως, δεν έχουν πλέον τη δυνατότητα να θεσπίσουν μέτρα ικανά να παρεμποδίσουν την

εφαρμογή του νομικού καθεστώτος που ρητώς αναγνωρίζεται υπέρ των υπηκόων αυτών από το δίκαιο που απορρέει από τη Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Pehlivan, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 38 Πάντως, ρύθμιση όπως η επίμαχη στις κύριες δίκες, η οποία ορίζει ότι τα δικαιώματα που παρέχονται από το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, της αποφάσεως 1/80 δεν δύνανται πλέον να τύχουν επικλήσεως όταν ο Τούρκος εργαζόμενος που ήδη είναι νόμιμα ενταγμένος στο κράτος μέλος υποδοχής έχει λάβει την ολλανδική ιθαγένεια, έχει ακριβώς ως αποτέλεσμα να παρεμποδίσει την εφαρμογή του νομικού καθεστώτος που ρητώς αναγνωρίζεται υπέρ των Τούρκων υπηκόων από το δίκαιο που απορρέει από τη Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας.
- 39 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά Τούρκους υπηκόους όπως ο T. Kahveci και ο O. Inan, το άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 συνιστά το κατάλληλο νομικό πλαίσιο για να εκτιμηθεί σε ποιο μέτρο ένας Τούρκος υπήκοος που έχει γίνει το αντικείμενο ποινικών καταδικών δύναται να στερηθεί, μέσω απελάσεως από το κράτος μέλος υποδοχής, των δικαιωμάτων που αντλεί ευθέως από την απόφαση αυτή (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις Derin, σκέψη 74, και Bozkurt, σκέψη 54).
- 40 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές οφείλουν να προβαίνουν, κατά περίπτωση, σε εκτίμηση της ατομικής συμπεριφοράς του δράστη της παραβάσεως καθώς και του ενεστώτος, πραγματικού και αρκούντως σοβαρού χαρακτήρα του κινδύνου που η συμπεριφορά αυτή αντιπροσωπεύει για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια και ότι, επιπλέον, είναι υποχρεωμένες να μεριμνούν για την τήρηση τόσο της αρχής της αναλογικότητας όσο και των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου. Ειδικότερα, μέτρο απελάσεως στηριζόμενο στο άρθρο 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 δύναται να αποφασιστεί μόνον αν η ατομική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου ενέχει συγκεκριμένο κίνδυνο νέων σοβαρών διαταράξεων της δημόσιας τάξεως (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Derin, σκέψη 74, και Bozkurt, σκέψη 60).
- 41 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι στα ερωτήματα που τέθηκαν πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80 έχει την έννοια ότι τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους εξακολουθούν να έχουν τη δυνατότητα επικλήσεως της διατάξεως αυτής όταν ο εργαζόμενος αυτός έχει αποκτήσει την ιθαγένεια του κράτους μέλους υποδοχής ενώ έχει διατηρήσει την τουρκική ιθαγένεια.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 42 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους των κύριων δικών τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 7 της αποφάσεως 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την ανάπτυξη της συνδέσεως, την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο Συνδέσεως που συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, έχει την έννοια ότι τα μέλη της οικογένειας Τούρκου εργαζομένου ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους εξακολουθούν να έχουν τη δυνατότητα επικλήσεως της διατάξεως αυτής όταν ο εργαζόμενος αυτός έχει αποκτήσει την ιθαγένεια του κράτους μέλους υποδοχής ενώ έχει διατηρήσει την τουρκική ιθαγένεια.

(υπογραφές)